

Psaníčko Krávovně.

Ze silnice zahrnout doleva na cestu, mrknout na schránku, co je teď určitě prázdná, zatáčka a znovu doleva k závoře, která už tu léta není, ale přesto se k ní pořád chodí. Znáš těch pár set metrů nazpaměť? Tentokrát tudy jedete tři, je druhá půlka října, lesy jsou barevné a Krávovna tichá, spící. Kamaráda to sem hnalo, celé léto se sem nedostal, ty sis tu naopak užil až až. Jako posledních pár let pravidelně dva tábory, celkem skoro pět týdnů. Byly to ale divné prázdniny.

Na první běh jsi odjížděl nevyspalý a celý rozbolavělý. Večer předtím jsi se rozloučil s dětmi, které už nejsou děti a kterým ses čtyři roky snažil ukázat nějakou cestu, něco jim předat. Měl jsi pocit, že jsi jim toho ze sebe rozdál hrozně moc, ony ti to po kouskách vracely a snad ještě budou vracet, ale teď zůstalo v duši jen děsivé prázdno. Přišel jsi domů, noc byla ještě mladá, seděl jsi u stolu, listoval cancákem, probíral se fotkami a najednou ti to vlhko z očí ukápl. Ono prý to pomáhá. První turnus jsi letos prožil jako ve snách, většina dní kolem tebe jen proplula.

O to víc ses těšil na ten další. Po letech bez obav z toho, kvůli čemu se pohádáš, co zas bude špatně. Poprvé po letech jen s opravdovými kamarády. Moc sis od toho sliboval. Vydrželo to pár dní. Pak se příroda postavila proti a poslala na vás déšť. Trval dlouho, takovou potopu Čechy nepamatují snad tisíc let. Každý mrak byl pro tebe noční můrou, v životě by tě nenapadlo, že budeš někdy pochybovat o smyslu toho co tady děláš, že budeš chtít odjet. Vydrželi jste to, i když ne všichni ve zdraví. Přežili jste, ale ještě po mnoha týdnech ti při pohledu na video se zatopenou Starou Hlínou či zámecký park v Třeboni naskakuje husí kůže. Dobře si pamatuješ na ráno, kdy jsi ještě rozespalý s hrůzou spatřil strom opřený o saloon nebo na kamarádův výkřik: „Ty vole, bacha!“, po němž následovala strašná rána... Přežili jste všechno. Díky tomu, že jste se navzájem podrželi, i když hlavně podrželi kamarádi tebe. Měl jsi poprvé všeho plné zuby – tábora, Krávovny i celých jižních Čech. A s tím jsi odtud po tom všem odjížděl, ještě nikdy jsi nevítal autobus, co tě odtud měl odvézt s takovou úlevou a radostí. Prostě toho na tebe bylo nějak moc, víc než jsi dokázal unést.

Uplynuly dva měsíce, jsi tu zas, na Krávovně je klid, neprší, nefouká vítr, nepadají stromy. Idyla. A tak se jí v duchu omlouváš a máš pocit, že i ona slibuje, že příště bude líp. Za šera jdete do Stříbřece, nad mostem září obrovský Měsíc, jižní Čechy už jsou zase krásné. Posíláš pár pozdravů kamarádům, od některých přichází odpověď – „Zdravím ze Zlatého prasečáku, dejte si jedno za mě“... Ne všichni odpovědět můžou, ne všichni mohli jet s vámi, ale ty je tu kolem stejně cítíš a doufáš, že v prosinci vás bude plný mikrobuz. Ale hlavně věříš, že na Krávovně bude zase dobře.

Wimpy, listopad 2002